

Nejistý zvuk

¹ Jsem rád, že jsem byl dnes ráno zde, věříme, že dobré požehnání Pánovo odpočine na každém z vás. Nevěděl jsem, že sem půjdu, překvapilo mě to. Ale shromáždění v Německu bylo o týden odloženo, protože se něco koná tam na tom stadionu. Takže nejedeme dříve než od této neděle za týden.

² Příští neděli budeme... příští sobotu a neděli budeme v metodistickém kempu v Campbellsville, v Kentucky, za účelem uzdravovací kampaně. V sobotu večer bude služba s uzdravováním v Campbellsville v metodistickém kempu. A příští neděli odpoledne chci kázat poselství Evangelia, pokud si to Pán bude přát. A pak, v neděli večer, bude opět bohoslužba s uzdravováním pro lidi tam... Je to blízko od mého rodného města, kde jsem se narodil a byl vychován. Pak jsem byl vychován zde v Indianě. Takže pokud máte přátele, kteří by chtěli přijít na bohoslužbu s uzdravováním, v pořádku, pokud si to Pán přeje a my tam budeme příští sobotu odpoledne nebo spíše večer. Myslím, že to začne okolo sedmi třiceti. Náš milovaný pastor jede s námi, aby se postaral o zpěv a podobně.

³ Příští neděli ráno a v sobotu večer tam budou bohoslužby v modlitebně. A bude tam velmi dobrý duchovní, který k vám bude mluvit, to je překvapení. Takže o tom zatím nebudu více mluvit, protože se pokoušíme sehnat někoho na příští neděli, kdo by pro vás byl skutečně překvapením. A teď vy, kteří s námi nebudete moci být na shromáždění v Campbellsville, přijedte do této malé modlitebny příští neděli ráno a večer, protože bohoslužby budou pokračovat jako obvykle.

⁴ Rozpustili bychom to, pokud by sem náhodou přišel z okolí Campbellsville, vždycky se to pokoušíme rozpustit, když jsou tady jiné bohoslužby, ale tady... jsou zde lidé, kteří prostě v té době nemohou na tato vzdálenější shromáždění. Takže zvláště pro ně a pro mladé lidi se bohoslužby konat budou. Takže každý je srdečně zván na tyto hezké bohoslužby.

⁵ Pak dostaneme... teď mluvmе o čase, je již opravdu pozdě. Právě přemýšlím. Odjízďím v jedenáct hodin ráno z Louisville. A další odpoledne, hned po obědě, káží v Luxemburgu a Frankfurtu v Německu. Myslím, od jedenácti hodin z... odjízďím z Louisville

v jedenáct a příští odpoledne káži ve Frankfurtu v Německu; to je pětihodinový časový rozdíl, odečteno od našeho času. Jen si pomyslete! Ó! Těžko se tomu věří, že ano? A tak rychle! Ale my se tam, díky Bohu, dostaneme přímou linkou PC - 9 odtud do New Yorku a pak pokračujeme se společností Pan American. To bude přímo do Frankfurtu.

⁶ Budeme tam několik dní a pak pojedeme do Berlína. A já budu dva večery v Berlíně se - se známým Halem Hermanem. Známý filmový režisér z Hollywoodu se obrátil, obrátil se v jednom z těchto shromáždění. Je původem Němec. Je zpět v Německu a káže evangelium pod velkým stanem v Berlíně. A mnoho tisíc přichází z druhé strany železné opony. Je to...

⁷ To je opravdu dojemné. Jednou ráno jsem se připravoval v Curychu, ve Švýcarsku, a bylo tam moc lidí. Bylo tam na shromáždění sto dvacet šest tisíc lidí, takže jsme se stěží dostávali z toho místa. Všichni, víte, byli dojati a žádali, aby za ně bylo modleno a chtěli vědět, co jim Pán řekne.

⁸ A Pán mi řekl: „Dostaň se ven a běž dolů k pobřeží nebo ke břehu jezera.“ Švýcarsko je tak krásná země.

A já jsem řekl: „Billy, pojď se mnou.“

⁹ On řekl: „No, tati, chceš se dostat tam do té motanice, budeš muset mít policejní doprovod, aby tě dostali ven.“

¹⁰ A já jsem řekl: „Pán mi řekl, abych šel dolů směrem ke břehu.“ A tak jsem šel a kráčel sám podél a nikdo... Němci a Švýcaři a Belgičani a Francouzi a Italové byli na shromáždění. Nikdo mě absolutně nepoznal. Šel jsem přímo podél nich. Zním způsob, jak se nepatrně zamaskovat. Pochyboval jsem, že by mě poznal můj vlastní bratr, kdyby mě potkal. Tak... a on byl...

¹¹ Šel jsem přímo okolo, vyšli jsme nahoru a sedli si. A Billy řekl: „Proč, vždyť víš, že mě znají, tati.“

¹² Odpověděl jsem: „No,“ povídám, „možná, že ano.“ Ale dodal jsem: „Pán mi řekl, abych sem přišel.“

¹³ On řekl: „Ale co Pán chce, abys udělal?“ Netrpělivost dítěte, znáte to.

Odpověděl jsem: „On se o to postará.“ Vidíte?

¹⁴ Tak jsme šli pomalu zpět podél pobřeží. Viděl jsem starého

muže, jak tam sedí, pláče a čte. Řekl jsem: „Tady je. To je on.“

On řekl: „Nejdeš snad k tomu muži a nebudeš s ním mluvit?“

¹⁵ Odpověděl jsem: „Ne, on přijde sem a bude mluvit se mnou.“
Řekl jsem: „On...“ Pokračoval jsem: „Je z daleka.“ A pak jsem řekl: „Přišel sem, protože je to naléhavý případ. Dívej se a uvidíš, jestli ten muž nemá něco pro mě. Je to něco, co se týká ženské paže. Vidiš?“
Řekl jsem...

Zeptal se: „Jak to víš?“

¹⁶ Řekl jsem: „Právě jsem měl vidění a tohle je ten muž, kterého jsem spatřil.“ A tak jsem řekl: „Prostě se dívej na jinou stranu a já jdu k němu.“

¹⁷ A tak jsme oba vykročili. Za pár vteřin řekl: „Tati, ten muž nás sleduje.“

¹⁸ Řekl jsem: „Já to vím. My teď zahneme, přejdeme přes malý most a on půjde a tam na tom mostě mě předběhne. Dívej se, jestli to tak bude.“

On řekl: „V pořádku.“

¹⁹ Tak jsme pokračovali. A on se zastavil, pak mě obešel a předběhl mě na tom malém mostě. Zeptal se: „Bratr Branham?“

²⁰ A pak vytáhl svou malou... měl malou brašnu, jako je dámská kabelka, vytáhl z ní malou taštičku s jeho pasem. Byl z Ruska. Měl tam také kapesník a chtěl, abych se nad ním modlil a roztrhal ho na šest pásků, pro ženu, která má skutečně nemocnou ruku, kterou si zranila a nezlepšuje se to a tuhne to. Byla matkou pěti dětí. Šest pásků, vidíte, prostě dokonalé.

²¹ Podíval jsem se na jeho pas. Byl z Ruska, zpoza železné opony. Přemýšlejte, jak Pán Ježíš vidí toho ubohého Rusa! Zeptal jsem se ho, kolik jich tam je. Řekl: „Je nás asi několik stovek, kteří se dostali přes čáru a přišli na vaše shromáždění.“

Zeptal jsem se: „Jak jste věděl, že jsem tady?“

Odpověděl: „No, slyšeli jsme to ze švýcarského rádia.“

Zeptal jsem se: „Už jste někdy slyšeli o mých bohoslužbách?“

²² Odpověděl: „Když byl ve Finsku vzkříšen malý chlapec, šlo to pak přímo přes Rusko.“ Přes celé Rusko; ten malý chlapec byl

vzkříšen. Šíří se to na důkaz, že Bůh má Své děti všude. Že ano?

²³ A Hal Herman mi řekl: „Billy, budeme tam...“ víte, tam je to blízko hranice, tam v Berlíně. Řekl: „Bude tam možná stát pět tisíc lidí nebo deset tisíc. Když rozpustíš bohoslužbu, do deseti minut neuvidíš ani živáčka (podzemní přechody).“ Půjdou zase zpět za železnou oponu. Projdou jako krtci.

²⁴ Takže to jen ukazuje, že navzdory celému ateismu, vší bezbožnosti, celému nacismu, Hitlerismu a fašismu a komunismu. Světlo Evangelia nikdy nezmizí. Je stále v srdcích lidí. A bude stále vlát a vlát a vlát. Nikdy neskončí.

²⁵ Protože Ježíš řekl: „Na té Skále vzdělám církve Svou a brány pekelné nepřemohou jí.“

²⁶ Není to krásné, vědět, že ten pravý důvod, že jste tohoto rána v této malé staré budově s ventilátory, které vás ovívají, v lidském nitru je něco, co se nazývá skrytá Síla a že o tom svět nic neví. Jen ti, kteří to spoluvytvářeli, vědí, co to je.

²⁷ Funguje ten malý reproduktor tam nahoře? Před chvílí jsem stěží slyšel svého milovaného bratra tam vzadu, jak běží ty ventilátory, tak jsem moc nerozuměl, co říkal.

²⁸ Jsme rádi, že vás tady dnes ráno vidíme, za takového horkého dne. Nezapomeňte na středeční večerní bohoslužbu v modlitebně. Myslím si, že uslyšíte bratra Nevilla příští sobotu ráno a pak zřejmě pojedete přímo odsud do Campbellsville, nebo spíše ten večer, za dalšími bohoslužbami.

²⁹ Jsem rád, že vidím malou Editu a opět Wrightovu rodinu, sestru Lawtonovou, je vás tady hodně. A rád bych slyšel sestru Angii a také je zpívat: „On vede orla vzdušnou stezkou“ nebo jak se to jmenovalo, když jsme přicházeli. Líbilo se mi to.

³⁰ Chtěl jsem potřást rukou bratru Fleemanovi tam vzadu a na chvíli si s ním promluvit. A to je způsob... nepochopil jsem přesně, co to bylo. Uvidíme. [Bratr Branham tiše čte prosbu o modlitbu - vyd.] Někdo tady chce... je to modlitba za úd, za nějakou osobu.

³¹ Minulou neděli večer jsme měli překrásné shromáždění tady v církvi Otevřených dveří, Pán nám učinil obrovský zázrak. Tento týden byl dům skoro plný lidí. Bylo to skvělé. Ó, je již příliš moc horké počasí. Ale díky Bohu, jsme tady dnes ráno v domě Pána a jsme připraveni sloužit Bohu.

Pomodlíme se?

³² Náš nebeský Otče, děkujeme Ti ve jménu Ježíše, Tvého milovaného Syna, za vše, co On pro nás udělal. Odpust' nám naše hříchy a pozvi nás do toho krásného společenství Jeho utrpení a společenství jeho Slávy, která následovala vzkříšení, abychom to věděli bezpečně, že Ježíš vstal z mrtvých a teď je mezi námi živý. Jak Ho milujeme za to, co On udělal! Vidět Ho, jak uzdravuje nemocné, jak udělal to, že té slepé dívce (čte slepecké písmo) tehdy opět byly otevřeny její oči a prošla se po budově, aby lidem dokázala, že On vstal z mrtvých.

³³ Modlíme se k Tobě velký Bože, Bože všech bohů, nejvyšší autorito nade vším, co je v nebi a na zemi, vládce a Stvořiteli. Modlíme se ke Tvé veliké vznešené bytosti, aby nám dnes požehnala a aby Tvůj vznešený majestát vstoupil do každého srdce, Otče, a ochraňuj nás všechny. Prosíme o slávu Boží. Prosíme ve jménu Ježíše. Amen.

³⁴ V první knize ke Korintským, mimochodem v textu, pokud bychom tomu tak mohli říct, velice stručně. Rádi bychom přečetli verš nebo dva, abychom měli pozadí, a chci říci krátké svědectví dříve, než začneme mluvit.

³⁵ Napsal jsem si pár poznámek o různých věcech, co vám chci říci ohledně bohoslužeb a něco, co se onehdy stalo. Takže doufám, že to nezapomenu.

³⁶ Nyní první Korintským. Slovo Boží má vždy přednost. Je první. Ostríhejte Jeho Slovo. Nyní čtu ze 14. kapitoly 6. verš.

Nyní však, bratři, kdybych k vám přišel a mluvil jazyky, čím vám prospěji, pokud k vám nepromluvíím ve zjevení, v poznání, v proroctví nebo v učení?

Podobně i neživé věci vydávající zvuk, jako flétna nebo harfa: kdyby nevydávaly rozdílné zvuky, jak by se poznalo, co se píská nebo hraje?

A kdyby polnice vydala nejistý zvuk, kdo se bude chystat do boje? (Říká Pavel).

³⁷ A čtete v Žalmech, 1. Žalm: „Blahoslavený ten muž, kterému Bůh nepočítá ne... spravedlnosti neboli hříchu.“ A blahoslavený muž je jiný muž. David říká, jak byl blahoslavený, že: „Blahoslavený muž bude jako strom štípený při tekutých vodách,“ je to v 1. Žalmu, „kterýž ovoce své vydává časem svým. Ne tak budou bezbožní, ale jako plevy,

které rozmítá vítr,“ a tak dále. Ale blahoslavený muž byl Boží muž.

³⁸ Vidím, že vás tady dnes moc není a doufám, že vám tady není příliš horko a tak bych chtěl mluvit už jen chvilku, nanejvýš čtyřicet pět minut. Chtěl bych k vám dnes mluvit prostě ze srdce.

³⁹ V modlitebně nebo venku na shromážděních nemám moc příležitostí, abych učil nebo říkal věci, které chci říci. Ale venku je to vždy spojeno jen s Božským uzdravováním. A v jiných církvích, kde je to promíchané a denominace učí jinou teologii, tak tam to nemohu říci, protože by to poranilo cítění a podobně. Dokonce někdy, když je Slovo kázáno jednoduše a prostě, může zranit. Nejlepší věc je, zůstat u základních principů Ježíše Krista, když jsme tam venku, Jeho smrt, pohřeb, vzkříšení a Jeho síla a láska k lidem. Jen taková cesta nezapríčíní nějaké zmatky.

⁴⁰ Prostě já, pro mě, mně nezáleží na tom, ke které církvi lidé patří. Hlavní věc je, jestli jsou křesťané. Jestli jsou katolíci, jestli jsou protestanti, jestli jsou metodisté, baptisté nebo co ještě můžete být; pokud jste křesťané, je to to hlavní. Kristus se nedívá na církve, ke které patříte. Protože oni všichni zemřou a odejdou jednoho dne a rozpadnou se a už o nich nikdy nebudeme přemýšlet. Ale princip křesťanství to je vztah srdce k Bohu. A to je ta věc, na kterou se chceme soustředit; abychom znali bratra ne podle církve, ke které patří nebo co nosí na sobě, ale podle toho, čím je ve svém srdci.

⁴¹ Nuže, předmětem, o kterém budu dnes ráno mluvit je samozřejmě: Nejistý zvuk.

⁴² Hodně věcí vydává zvuky. A dnes máme mnoho nejistých zvuků. Nejistota je všude. Kamkoli se podíváte, co se národnostních záležitostí týče, to je nejistota.

⁴³ Scházejí se velká čtyřstranná jednání. Vydají deklarace, ale je tam nejistota, zda druhá strana dodrží jejich - jejich závazek nebo ne. Existuje nejistota, zda bude zítra pršet nebo jestli bude hezky. Nejistota je ve všem, na co se jen podíváte, kromě jedné věci - Krista. Vidíte? To je jediná věc, o které můžete být přesvědčeni, ta je jistá.

⁴⁴ A je ještě jedna věc pro každého člověka, který je tady, jistá. Pro začátek, to chci vámi nechat projít. Není jisté, jestli budete žít, abyste mohli z této modlitebny odejít nebo ne. Není jisté, jestli se sem ještě někdy vrátíte nebo ne. Není jisté, jestli budete žít další rok. Ale je zde jedna věc, která je zaručeně jistá; to je smrt a následující Soud. Můžete si tím být tak jisti, jako že je Bůh na nebi.

⁴⁵ Můžete se zavázat své ženě a říci: „Miláčku, vezmu tě na jisté místo.“ Něco se vám může postavit do cesty, že to nemůžete splnit. Možná, že nebudete schopni dodržet tento závazek.

⁴⁶ Můžete říci svému nejlepšímu příteli: „Bratře, setkáme se. Jdu dělat jistou věc. Nechám ti své peníze nebo nechám ti své auto.“ Existuje proti tomu jaksi spousta nejistoty.

⁴⁷ Ale je zde jedna věc, která je jistá a to je: „Zemřete a potom budete mít Soud.“ Mějte to na paměti, když budeme mluvit o nejistotě.

⁴⁸ Jsou lidé, kteří si myslí, že: „Stačí, když chodíme do kostela, že patříme k nějaké církvi, že si tu a tam poslechneme dobré kázání apod. a je to v pořádku.“

⁴⁹ Teď je tady hrozně horko a já se strašně potím a fouká na mě ventilátor, tak z toho obvykle začnu chraptět.

⁵⁰ Chtěl bych vám dnes říci, pokud mohu, učit vás věcem, o kterých vím, že byste je měli vědět. Je to něco, co vás udělá lepšími, co vám pomůže na cestě. Věřím, že mi dnes Bůh pomůže, abych vám něco předal a že si uvědomíte, co byste vlastně měli být. A když vám to tak povídám, tak si vždy uvědomím, že musím být lepším člověkem, než jakým jsem a než jakým jsem byl. A každým dnem trošku povyrůst, blíže ke Kristu. To je to, proč jsme tady dnes ráno s upřímností a čestností našich srdcí.

⁵¹ Věřím, že byste nepřišli do církve za horkého dne jako je dnešní, kde musíme sedět a snášet vedro, jen ze zvyku, jen pro potěšení. Věřím, že existuje určitá věc, proč jste přišli a to je Kristus.

⁵² Nikdy nepřicházíte, abyste poslouchali mě. Ačkoli budu dělat to nejlepší, co mohu, ale nikdy jsem nikoho nepřitáhl k Bohu. Nikdo to nemůže udělat, jen Kristus.

⁵³ Přišli jste si snad poslechnout zpěv. Zpívání je velice příjemné. Mám rád tento druh zpěvu. Ale zpívání nepřitáhne lidi ke Kristu. Je to Duch Svätý, který přitahuje lidi ke Kristu. Vidíte?

⁵⁴ Kázání nepřitahuje, přestože děláme, co můžeme. Pastor a já děláme, co můžeme, abychom přitáhli lidi ke Kristu nebo kázali Evangelium, ale je to Duch Svätý, který musí přitahovat vaše srdce a dát vám ten jistý zvuk. My můžeme kázat Evangelium, o tom, co si myslíme, že je správné, ale Duch Svätý musí vydat zvuk, který způsobuje ozvěnu ve vašich srdcích. A to je jistý zvuk.

55 „Existuje cesta, která se zdá být pro člověka správnou, ale konec toho je cesta smrti.“

56 Tak to je jen pro začátek, ale chtěl bych se o tom na chvíli rozmluvit, zvláště o určitých osobách, které mám ve své mysli - smyšlenou osobnost, a pojmenovat ji paní John Doe. Tato paní Doe byla vychována v církvi, byla to hodná žena. Milovala Boha. Chodila do církve se svou matkou. Byla učena, že má dělat, co je správné.

57 Bože, dej nám více těch staromódních matek, které budou učit svá děvčata a kluky, jak dělat věci správně, rozeznávat správné od špatného! To dnes potřebujeme. Máme příliš mnoho jiných příkladů pro naše mladé lidi, jako je kouření, pití, zkaženost a tak dále, což by nemělo být a je to na takzvaných matkách.

58 Všimněte si. V lidském těle, naše skladba, naše anatomie, se kterou žijeme, nebyla stvořena pro hřích. Byla stvořena pro spravedlnost. Byla stvořena, aby sloužila Bohu.

59 Bůh vás nestvořil jen k práci, a abyste přišli domů a milovali své děti. To je všechno správné. Bůh vás stvořil, abyste pracovali. Bůh vás stvořil, abyste se vraceli domů, milovali své děti, své ženy a aby žena byla věrná a milovala svého muže; děti, aby milovaly svého otce a matku. To je dobré. Ale Bůh vás stvořil...

60 To je jen pozadí něčeho, proč vás Bůh stvořil. Bůh vás stvořil, abyste byli ctiteli, Jeho ctiteli. Budete uctívat něco, nehledě na to, co to je. Budete uctívat svou ženu. Budete uctívat své děti. Budete cokoliv uctívat; své auto, své... budete ctít své rozkoše. Budete uctívat něco, protože je to v lidstvu - uctívat. Nyní chceme vědět, co uctíváme.

61 Ježíš řekl ženě u studny: „Uctíváš a nevíš co. My Židé, my uctíváme... my víme, že uctíváme Boha, neboť spasení je z Židů.“

62 Pak mu žena začala vysvětlovat, jak ona... „někdo řekl: ‚Na hoře,‘ někdo řekl: Jeruzalém.“

63 On řekl: „Jdeť hodina, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otci v Duchu a v Pravdě. Bůh Duch jest, a ti, kteříž se Jemu modlí, v Duchu a v Pravdě musejí se modliti.“

64 Jak jsem řekl před několika dny, tady nebo někde jinde, mluvil jsem o detektoru lži. Poslouchejte pozorně. Chci, abyste dávali dobrý pozor. Dají na vás detektor lži a vy zkoušíte napodobit... pravdu a zkoušíte říkat, že to je pravda, ale někde uvnitř ve vás, v podvědomí, leží místo, které se nazývá duše. Ale intelektuální mysl neovládá ten

systém kmitočtů. Mysl je pouze ředitelem. Bude vás řídit a je velice nezpůsobilá, aby vás přivedla k Bohu; vaše mysl. Neznáte Boha pomocí mysli, intelektuálně. Je to jeden ze zdrojů nebo kanálů, které k tomu vedou, ale vaše duše je tím, co vás řídí. Jste tím, čím jste, díky vaší duši.

⁶⁵ Ježíš řekl farizeům: „Jste pokrytci. Jak můžete říkat dobré věci?“

Když Ho nazývali „Dobrým Mistrem“ apod.

⁶⁶ Řekl: „Z hojnosti srdce ústa mluví. A ve svém srdci Mě nenávidíš. A svými rty Mě nazýváš ‚Dobrým Mistrem.‘“ On řekl: „Pokrytče!“

⁶⁷ Vidíte, vaše duše si myslí jednu věc a vaše rty říkají něco jiného! To je případ! Jak hrozné! Jak zákeřný je pokrytec! Protože ze své mysli říká jednu věc, zatímco jeho duše říká něco jiného.

⁶⁸ Nuže, detektor lži nebude pracovat s vaší myslí. Bude pracovat s duší. Nepracujte s intelektem. Někteří lidé jsou schopni napodobit pravdu. Oni napodobují. Je to lež a oni ji umí napodobit a tak mohou jedna dvě podvádět.

⁶⁹ Satan je v tomhle jednička, mimochodem, Evu oklamal tím způsobem, že jí říkal tyto věci. A ta největší lež, která kdy byla vyřčena, je z velké části pravdivá.

⁷⁰ Nuže, osoba, co kdybyste mohli dostat duši uvnitř do takové harmonie s Bohem, že vaše duše a Bůh by byli jedno, spolu, pak byste mohli prosit, o cokoliv byste chtěli a stane se vám.

⁷¹ Přichází za mnou mnoho lidí, častokrát v modlitebních řadách, a stojí tam a říkají: „Ó, bratře Branhame, mám spoustu víry. Mám víry, že bych mohl hory přenášet.“ A přece nemají žádnou víru. Mají stěží tolik víry, aby se dostali na pódium. Ale jsou si vědomi jedné věci, že skutečně věří. Věřící intelektuálně, svou myslí. Ale jejich mysl je nikdy nepřivede k Bohu. Vaše mysl uvažuje. A Bůh neuvažuje.

⁷² Pokud jste schopni si to promyslet, vaše mysl vám řekne: „Podívej se, doktoři říkají: ‚Nedostanu se přes to. Je to nemožné.‘“

⁷³ Doktor se svým intelektem, s jeho inteligencí, s jeho znalostmi medicínské vědy, vám řekl to nejlepší, co plyne z jeho mysli. A vy to přijmete do své mysli a používáte tu stejnou věc, co vám řekl doktor, vy... Bůh se nikdy nedotkne této linie, dokud uvažujete. Ale odložme

uvažování. Bůh nás nestvořil, abychom žili intelektem. Žijeme díky Duchu Svatému, který je v naší duši, který říká „ne“ jakémukoli uvažování, které je v rozporu se Slovem Božím.

⁷⁴ Když Boží Slovo říká, že je to tak, neexistuje na světě nic, co by tomu stálo v cestě. Když to pak děláte, dostáváte se dolů na správnou, Boží, stranu. Dostáváte se dolů, až tak, že můžete požádat, o co chcete a bude vám to dáno, protože tam není nic mezi. Není tu důvod. Odvrhněme uvažování. Stojí vám v cestě. Mysl odstraňte z cesty. A neříkejte, o čem uvažujete, co vidíte, co si myslíte. Řekněte, co říká Bůh, že je Pravda. A to může přijít jedině zevnitř, ze srdce, ne z intelektu.

⁷⁵ To je to, čím bude v Soudný den spousta dnešních lidí velice zklamána. S uvědoměním, že žili v církvi, s uvědoměním, že dělali dobré skutky, s uvědoměním, že se hezky chovali k sousedovi, s uvědoměním, že byli oddaní lidem, oddaní církvi; a ve své mysli věřili, že Ježíš Kristus je Syn Boží, a v Soudný den budou odsouzeni.

⁷⁶ Ježíš řekl: „Nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k Životu, a málo jest nalézajících ji.“

⁷⁷ A teď vy lidé zde, já chci, abyste hezky seděli a toto si zapamatovali. Jste dost staří. Slyšeli jste dosti Evangelia, abyste byli schopni vzdát se mléka a přejít na skutečnou hrubou stravu Evangelia; zaujmout místo, kde by muž a žena měli stát. Pavel řekl: „Vždyť byste měli být učiteli, proč ještě potřebujete být učeni.“

⁷⁸ V duši, kde žije člověk, jste, co jste ve své duši. Ne ve vaší mysli, ne ve vašem uvažování, ne proto, že říkáte: „Budu mít lepší postavení. Dám se dohromady s lepší společností, pokud se stanu křesťanem.“ To je uvažování. Vidíte? Nesmíte to dělat. Nedělejte to. Nechte, ať to vyplyne z nové zkušenosti, nového Narození; něco co se nestane v mysli, ale v duši, co odnese všechno uvažování a z vás se stane nové stvoření. A jste v Ježíši Kristu.

⁷⁹ Paní John Doe byla, pokud vím, dobrá žena. Provdala se za pana Doe. On byl dobrým křesťanem. Asi ve třiceti letech byla paní Doe atraktivní ženou. Odcházela - a začala se stýkat se sousedy. Dostávala se do světské společnosti. Všimněte si, dostala se do této společnosti. Začala se stýkat s ostatními lidmi, ne špatnými lidmi, dobrými lidmi, možná věřícími lidmi ze sousedství. Začala se stýkat s těmi lidmi. A jak se tak s nimi stýkala... ví, že je dobrou ženou.

⁸⁰ A první věc, víte, něco se jí zmocnilo. Zahleděla se do jiného muže. Proč ne, byl to velice atraktivní muž. Je atraktivnější než její manžel. A něco se jí stalo, cítí, že se zamilovává do tohoto muže.

⁸¹ Teď poslouchejte. Někde hluboko v její duši se začíná vařit Slovo Boží a říká: „Nemáš pravdu. Tvůj slib zní takto: ‚Budeš žít s tímto mužem, dokud vás smrt nerozdělí,‘ bez ohledu na to, jak to vypadá.“

⁸² Co znamená atraktivnější žena nebo muž, to platí pro obě strany. Přislíbili jste se této osobě, dokud vás smrt nerozdělí. Ale půjdete na to rozumově. Pomyslíte si: „Tady je paní Jonesová. Hraje na klavír. Je to dobrá žena. Proč to musela udělat?“ A přemýšlíte. Uvidíte jiné ženy nemorálně se oblékat, které nosí ty malé staré šaty, které se tady nosí v létě, které je pokud možno nosí i v zimě. Je to prostě sprosté! A vy tak jdete mezi lidi.

⁸³ Dámy, chci, abyste mi odpustily. Nechci zranit vaše city. Nejsem tady proto, abych vás ranil. Bůh ví, že to tak není. Ale jsem zde jako kazatel Evangelia, abych vám dal vědět, co je pravda a pak si s tím dělejte, co chcete. Když pak budete dělat tyto věci, začnete uvažovat: „Jestli to ta žena může udělat! Těší se dobré pověsti. Chodí do církve. Žije ve společnosti. Proč já to nemohu udělat?“ To je logika a přece ti tvoje duše řekne, že je to špatné. Bůh zahalil ženy a muže v zahradě Eden, nikdy je nesvlékl. Vidíte? Ale to je uvažování. Budete o tom přemýšlet: „Ale zbytek to dělá.“

⁸⁴ Vy mladší dívky dnes ráno věnujte pozornost Evangelium. Evangelium říká: „Ať se ženy odívají do slušného oděvu,“ ne do nestydatého, „odívají se slušně.“ A stává se... je to hanebné.

⁸⁵ Víte, co by se stalo v Curychu, ve Švýcarsku, kdyby tam žena vyšla na ulici oblečena jako tyhle ženy v Americe? Zavřeli by ji okamžitě do vězení a prohlá... prohlásili by ji za šílenou. Jistě.

⁸⁶ Když jsem jel do Říma, v Itálii, šel jsem na pohřebiště svatých, měli tam dokonce tabulku na dveřích, bylo to na hřbitově Saint Angelo v katakombách a tam stálo: „Americké ženy, oblečte se, prosím, než vstoupíte na toto místo, uctěte zemřelé.“ Tak mizerné, zvrhlé, zkažené a nízké místo jako je Itálie a mluví taková slova. Naši kazatelé jsou toho příčinou, že z pódia nemluví Pravdu. Amen. Tak je to.

⁸⁷ Všimněte si, jak se žena zvrhle chová. Myslí si, že je to v pořádku. Po nějakém čase opustí svého manžela. Odejde a provdá se za toho obchodního cestujícího, protože je hezký, velký muž. Ale za nějaký čas zjistí, že on není takovým mužem, jako byl její manžel.

Vidíte, není milý, jako byl její manžel.

⁸⁸ Za nějaký čas poté přemýšlí: „No dobře, již jsem to udělala, zamiluji se do někoho jiného.“ Pokračuje. Cestuje. Neustále chodí do církve. Pastor nikdy neodstranil její jméno z knihy. Stále chodí do církve. Žije tak, jak žít chce.

⁸⁹ Víte a vy se zeptáte: „Podívejte se paní Doe, věříte v Ježíše Krista?“

⁹⁰ „Věřím v Něj celým svým srdcem.“ Ale její skutky, její ovoce dokazuje, že nevěří. Neposlouchejte nejistý zvuk. Nechte to vyznít tady z Evangelia. To dokazuje, že nevěří. Protože jinak by takové věci nedělala. Nechovala by se tak. Uvažovala by jinak. Byla by řízena jinou věcí; její duší.

⁹¹ Poprvé, kdy to zarmoutila, to bylo tehdy, když začala obcházet svého manžela. Tady je její rozum; tady je její duše. Tady je dělicí čára, když ji jednou překročíte, již se nikdy nevrátíte zpět. Již se to nikdy nevrátí. Přemýšlejte o tom. A ona pokračovala.

⁹² Po nějakém čase, když se prohřešila proti té věci uvnitř ní, která mluví o Slově Božím, víte, nechala se cele vtáhnout intelektem a nechala duši napospas. Bible řekla: „Duše, která zhřeší, tak ta zemře.“ Zemřít znamená „být odloučen.“

⁹³ Pak duše, svědomí, které tě jednou odsoudilo, tam již více není a ty jsi celý přešel na rozumovou stránku. Pak vstoupíš do nějaké staré, chladné, formální církve, která nevěří na tyto věci. Budete se mít jako prase v žitě, ale určitě víte, že duše vás odsoudí, když poprvé zalžete, hned, jakmile si oblečete ty krátké šaty, okamžitě, když budete jednat nemorálně, ona se stane pro vás tak mrtvou, že ji už nikdy neucítíte a půjdete dál a dál. A po čase vás zachvátí smrt.

⁹⁴ Žijete jinde. Váš pastor přijde a řekne: „Všechno je v pořádku, má sestro. Jsi připravena jít. Všechno je v pořádku.“ Ona věří v to samé. Ale vy víte, že když to přijde...

⁹⁵ Proč? Se vši tou silou přemýšlení, kterou má! Chodila do církve. Přispívala na dobročinnost. Děkala vše, co je správné, tak si to myslí, vše, co je správné v její mysli. Poslouchala diktát své mysli. „Vím, měla jsem chodit do církve. Vím, měla jsem být přátelská. Vím, měla jsem správně jednat se svým sousedem. Vím, měla jsem udělat tohle a tamto.“ Ale, nicméně, co to je? Opovrhovala tímto Mužem.

⁹⁶ A pak, v hodině smrti, když je připravena zemřít, leží na posteli.

A najednou se probudí a volá: „Ó, můj Bože! Jsem ztracena.“ [Bratr Branham poklepal dvakrát na kazatelnu - vyd.]

⁹⁷ Pastor řekne: „Dejte jí nějakou injekci. Je v deliriu.“ A píchne jí uklidňující injekci. Ona se pokouší mluvit. Nemůže mluvit. Mumlá.

⁹⁸ Co je to? Její duše ji uchopila, před smrtí. [Bratr Branham poklepal čtyřikrát na kazatelnu - vyd.] Nejen ženy; ale i muži, kteří pohrdnou láskou Ježíše Krista, kteří Ho odmítnou, dělají si z Něj legraci. Jednoho dne vás uchopí, jsem si tak jistý, jakože tady dnes ráno stojím. [Poklepal pětkrát.] Trápíte ji tak dlouho, až ji více necítíte. Ale to vás zase někdy chytne. Všechno se vám to vrátí, ty nečisté věci, špatné věci, tlachání, žvanění, pomlouvání, sobectví a věci, které jste udělali. To se k vám jednoho dne vrátí, až budete ležet na smrtelné posteli.

⁹⁹ Jak tyto uklidňující injekce v posledních dnech zastavily tisíce od vyznání na smrtelné posteli! „Dejte mu injekci. Umlčte ho.“ Zkouší mluvit.

¹⁰⁰ Co je to? Jeho duše ho uchopila. Ta duše a duch je ta věc tu, která způsobí selhání intelektu. Je to jen mysl. Ta intelektuální stránka, se kterou jsi žil, umírá. [Bratr Branham poklepal čtyřikrát na kazatelnu - vyd.] Ale duše, kterou jsi zarmucoval kvůli svému rozumu, tě bude trápit na věčnosti. Amen.

¹⁰¹ Neposlouchejte nejistý zvuk. Věřte v Evangelium, v jeho plnost. Ano, pane. Říkáte: „Chodil jsem do kostela. Dělal jsem, co bylo správné. Platil jsem desátky.“ Tyhle věci jsou v pořádku, ale to je rozumové.

¹⁰² Podívejte se, když se pokoušejí zastavit tu uklidňující injekci v jejich pažích, umlčte je, tak aby nic nevěděli a pokusili se vypovídat. Jejich duše je uchopila. Přicházejí na to, že jejich rozum, jejich mysl umírá s jejich mozkem.

¹⁰³ „Umírá s mozkem, rozum?“ Ano, pane. Ano, pane. Váš rozum bude zničen vaší smrtí.

¹⁰⁴ Dokážu vám to. Detektor lži nebere v úvahu vaši mysl; bere vaši duši. Vibrace vašich nervů nejdou do vaší mysli; jdou do vaší duše. Amen.

¹⁰⁵ Takže váš rozum zemře, když se váš mozek zastaví. [Bratr Branham poklepal třikrát na kazatelnu - vyd.] Když krev přestane proudit do mozku a nervy se zastaví, pak odchází vaše mysl a vaše

duše vás uchopí.

¹⁰⁶ A když duše té ženy ji uchopila, ona řekla: „Můj Bože, jsem ztracena.“

¹⁰⁷ A oni si mysleli, že je to, ach, je to delirium. Dali jí omamující injekci a ona se odmlčela. Nemůže již více mluvit. Zkouší. Odchází. Je v agónii. A doktor řekne: „Dejte jí ještě jednu; umrtvěte ji,“ dokud anděl smrti nesmete jejího ducha.

¹⁰⁸ Ale ta oblbující injekce mohla umrtvit hmotu, mohla umrtvit mysl, ale nemůže umrtvit duši, která ví, že bude před Bohem. [Bratr Branham poklepal dvakrát na kazatelnu - vyd.] Bude ji to strašit po dlouhé věky a ve věčnosti. Ta duše se bude stále strašit a strašit a strašit, jak se budou odvíjet věky.

¹⁰⁹ Odkud jste přišli? Kam jdete? Přišli jste z věčnosti. Vstoupili jste do malého prostoru, který se nazývá čas. Odejdete z času do věčnosti. A čím jste ve své duši, když odcházíte, tím stejným budete. Tak. Správně.

¹¹⁰ Je to teď trochu lepší? Stávám se právě... zaslechl jsem nějaký hluk. V pořádku. Když... [nějaký zvukový systém nebo někdo zneklidnil bratra Branhama - vyd.] Věřím, že... je to bratru Nevillovi. Káže se mi těžce.

V pořádku, na věčnost, tady jste.

¹¹¹ Někjaký pastor přišel k této ženě a povídá: „No, naše drahá milovaná sestra, ona byla takovou oddanou členkou naší církve. Přicházela každou neděli. Pomáhala chudým. Pomáhala těm, kteří to potřebovali. Dělal všechny tyto věci. Dnes je ve Slávě.“

¹¹² Ó, kéž by jen znali pravdu, na takovém strašidelném místě, které se nazývá peklo, ta duše, která se od ní oddělila tady na zemi, která poslouchala nejistý zvuk. A odešla na věčnost, aniž by poznala Boha, aniž by poznala Krista jako znovuzrození. Věřila tomu ve svém srdci. Věřila tomu ve své mysli. Myslela si, že má pravdu, ale neměla.

To tvá duše to dělá. Ó Bože, buď milosrdný!

¹¹³ Poslouchejte jistý zvuk. Evangelium nemá žádného nejistého zvuku. Pavel řekl: „Pokud trubka zní, pokud voják slyší troubit polnici...“

¹¹⁴ Dnes ráno je zde hodně veteránů. Ti vědí, co znamená ústup. Znají různé signály zvuků polnice. A pokud tato polnice nevydává jistý

zvuk, ale jen nějaký rámus, jak má voják vědět, jak se připravit?

¹¹⁵ Jestliže jedna církev říká: dělej tohle, jiná církev říká: dělej tamto a jeden říká: dělej tohle a druhý říká: dělej tamto, jak má křesťan vědět, co má dělat? Jeden říká jednu věc, druhý jinou.

¹¹⁶ Ale řeknu ti, drahý bratře, řeknu ti o místě, kde není žádného nejistého zvuku. Je to v Bibli, v Božím věčném Slově! Je to Evangelium. A Evangelium je Síla a dokázání Ducha Svatého v akci. Ano.

¹¹⁷ Když Ježíš stal na zemi, věděl, kde stojí. Věděl, kým On je. Řekl: „Mám moc položit Svůj život. Mám moc ho zase vzít.“ Nic nejistého v tom není. „Mám.“ Haleluja! „Nyní má moc jej položit. Mám moc ho vzít.“ Ano, pane. Nikdo Mě nedrží.

¹¹⁸ Každý muž nebo žena, kteří se narodili z Ducha Božího, vědí, kde stojí, nehledě na to, co se děje nebo kolik jich říká ano či ne. Vědí, kde stojí. Není zde žádný nejistý zvuk. Haleluja! Ó!

¹¹⁹ Muž, který to vlastní, žena, která to vlastní, ó, jak požehnaní lidé. Není divu, že David řekl, že byli požehnaní, požehnaní lidé. Položte ho na operační stůl a vezměte... zkuste z něj dostat požehnaní, nikdy to nenajdete. Je to skrytá Síla. Je to skryté něco, ale je to tam. Každý muž nebo žena, kteří to měli, věděli, že to dostali. Nic nejistého na tom není. Každý muž, který se narodil z Ducha Božího ví, kdy přešel ze smrti do života; zná to místo, hodinu, minutu. [Bratr Branham poklepal šestkrát na kazatelnu - vyd.] Když se smrt změnila v život; když se nevíra v Bibli změnila ve víru v každé její Slovo [bratr Branham klepnul jednou na kazatelnu]; když strašidelné, naduté věci pominuly; změnil se v pokorné křesťany, ti vědí, kdy smrt přecházela v život. Amen.

¹²⁰ Každý muž, který to měl, měl něco rozdílného. Svět to věděl. Každá žena, která to měla, měla něco odlišného a svět to věděl. Svět to vidí. Vaše jednání dokazuje, co jste. Můžete říkat, že to máte, ale vaše skutky mluví tak hlasitě, že oni nemohou slyšet váš hlas. Váš život říká, co jste zač.

¹²¹ Samson to vlastnil. Nyní se hodně lidí snaží udělat ze Samsona velkého muže se širokými rameny, který jde a zvedne brány města a odejde. Pro mě, pro mě to není velká záhada, kdybych uviděl muže, který tohle dělá a s takhle velkými rameny. Samson nebyl velký muž. Celé Písmo prohlašuje, že byl docela malinký, malinký člověk. Bylo mu požehnáno. Proč? Už se takovým narodil.

¹²² To je způsob, jak je vám požehnáno, když se takoví už narodíte. Ne, když vám nějaký kněz požehná nebo když vás nějaký kazatel pokřtí. Ale když vám Bůh za pomoci Ducha Svatého dá znovuzrození, když se narodíte jako dítě Boží.

¹²³ Samson to v sobě měl. A to nebyl Samson, to byla skrytá Síla v něm.

¹²⁴ Není to žádné magické slovo. To není lechtání zaječí tlapkou za uchem, plivání na koňskou podkovu a házení ji za sebe, to udělá to kouzlo. To není to, co přinutí člověka žít jiným životem; ne více než vstup do církve nebo zápis jména do knihy nebo křest. Co dělá člověka, je to, když mu Bůh dá skrze narození skrytou Sílu a požehná ho Duchem Svatým v jeho životě, to z něj dělá to, čím je.

¹²⁵ Když se Samson procházel, šel proti němu lev. Jé je, lev ho jde sežrat! Malý kudrnatý skrček, asi takhle vysoký; sedm drobných lokýnek přes ramena. Byl to slaboch, byl skrček mrňavý, byl to trpaslík jako každý muž bez Boha. Ano. Ale najednou, když byl lev připraven ho napadnout, skrytá Síla vystoupila. Snesl se na něj Duch svatý. A tak on chytil lva a zabil ho jako by to bylo jehně.

¹²⁶ Tak je to. Křesťané nebojují proti sobě. Křesťané se kolem toho nehádají. Křesťané sedí tiše. A ta skrytá Síla, požehnání Ducha Svatého za něj pracuje, ona to dokáže. Haleluja! Že...?...

¹²⁷ David to měl. Když tancoval před truhlou Hospodinovou, tak to měl. Věděl, co mluví, to byl důvod, proč neměl strach z Goliáše. To nebyl ten kámen, který měl David v praku, co zabilo Goliáše. To nebyl ten prak, který měl ve své ruce, co zabilo Goliáše. To nebyly kameny, které měl v kapse, které to způsobily. Byla to skrytá Síla, to požehnání Boží. Když David hodil to, co měl, Bůh si to vzal a požehnal tomu skrytou Sílou. Takže to nebyl David, to nebyl kámen, to nebyl prak. Bylo to požehnání, které David dostal, které zabilo Davidova nepřítele. Amen.

¹²⁸ Židovští mládenci to měli. Měli odvahu. Řekli: „Náš Bůh je schopen nás zachránit z ohnivě pece. Ale my se nikdy neskloníme.“ Není v tom nic nejistého; žádný nejistý zvuk.

¹²⁹ Neznělo to nejistě, když David řekl: „Chcete mě přesvědčit, že necháte toho... toho neobřezaného Filištince stát tady a rouhat se armádám živého Boha?“ Řekl: „Sám s ním budu bojovat.“ Amen. Nic nejistého. David věděl, kde stojí.

¹³⁰ Bůh řekl: „Davide, vzal jsem tě z ovčího chlívku, když jsi nebyl ničím, jen pastevcem a postavil jsem tvé jméno mezi muži, jako největší muže světa.“ [Bratr Branham poklepal devětkrát na kazatelnu - vyd.] Natanael se na něj podíval a řekl: „Dělej vše, co je ve tvém srdci, Bůh je s tebou.“

¹³¹ Žádná nejistota. Znali Boha. Měli zkušenosti. Žádný nejistý zvuk v tom nebyl.

¹³² David řekl: „Budu s ním bojovat a dnes mu useknu hlavu.“ Žádná nejistota. To nebyl David; to byl Bůh v něm. To byla ta skrytá Síla. Ani troška nejistoty. Vše kladné. Žádný zápor.

¹³³ Židovští mládenci řekli: „Nebudeme se klanět vašim bohům. Nebudeme uctívat vaše staré formální náboženství. Bůh je schopen nás zachránit. Ale pokud ne, přejeme si zemřít.“

¹³⁴ V ohnivé peci! A vy víte, co se stalo? Když vzali Boha za Slovo a vešli do ohnivé pece, tak ta skrytá Síla vyšla ven. Amen. Stála okolo nich a měli tam obecenství. Jeden jako Boží Syn stál mezi nimi, odvíval pryč ty horké proudy a prožíval obecenství v době největších těžkostí, kterými kdy procházeli.

¹³⁵ A každý muž a žena, kteří jsou narozeni z Ducha Božího, když přijde jejich hodina, rozhodují se a stojí za Bohem bez jakékoli nejistoty. Uprostřed těžkostí okoušet obecenství. Žádná nejistota.

¹³⁶ Oni hodili Daniele do lvího doupěte. Žádná nejistota. Stál tam. Měl skrytou Sílu! Ne zaječí packu v kapse, ani amulet kolem krku!

¹³⁷ Dělá se mi špatně ze všech těch křížů a amuletů a toho všeho, co protestanti i katolíci nosí. Není v nich kousek cti. Je to v pořádku, když to máte; ale tak, jak to uctíváte, že si to pověsíte do auta a myslíte si, že vás to ochrání před nehodou, tak to teda ne. Pouze ruka Boží to může udělat. Amen.

¹³⁸ Měděný had byl v pořádku. Nebylo nic zavrženíhodného na měděném hadu. Ale když se začali vzdalovat Bohu a uctívat hada, prorok ho roztrhal. Amen. Tak je to.

¹³⁹ Daniel vešel bez jakékoli nejistoty. „Bůh je schopen mě osvobodit od těch lvů.“ Ale oni ho vhodili do ohnivé pece... a já věřím, že když se ti lvi na něj začali sápat, dívali se na něj, okolo Daniele stál světelný pruh z Ohně. Každé zvíře se bojí ohně, to víte. Ti lvi couvali. Co to bylo? Skrytá Síla, která byla v Danielově srdci, vyšla ven a celého ho zahalila. Byla to ta skrytá Síla, to požehnání Boží, které drželo

prorokův život, které ho zahalilo zářícím Ohněm; jako toho dne v Dotain, když Gézi viděl, co bylo okolo Eliáše: Ohniví andělé, Ohnivé vozy. Takže tam kolem Daniele byla skrytá Síla.

¹⁴⁰ Když Petr a Jan prošli Krásnými dveřmi, Pán k nim promluvil ohledně toho chromého muže, který tam ležel. Nebyla v tom žádná nejistota. Neměli žádné vzdělání. Neměli... ani nepatřili k církvi. Oni nepatřili k denominaci. Ale na jejich zkušenostech nebylo nic nejistého. Ale měli to pozitivní. Neměli peníze. Nebyli členy. Neměli vzdělání. Ale Petr řekl: „To, co mám, to ti dám. Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod.“

¹⁴¹ Měli skrytou Sílu. Oblékali se jako ostatní muži. Chodili po ulicích. Jedli jako ostatní muži. Ale měli v sobě požehnání, které jim dávalo jistotu, že věděli, kde stojí. Řekl: „Nemám žádné vzdělání. Nepatřím k žádné církvi. Neznám teologii. Nemám žádné peníze. Jedinou věc, kterou mám, tobě dám, pokud to přijmeš.“

On se zeptal: „Co je to?“

¹⁴² On odpověděl: „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod.“ Nic nejistého. Nic jako „vstaň a zkus a uvidíš, jestli můžeš hýbat nohama.“ Nic jako „vstaň a zkus a uvidíš, jestli se ti povede lépe.“ Ale: „Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod.“ Tu to máte.

¹⁴³ Nejistý zvuk je... dává nejistý zvuk, co se stane. No teda.

¹⁴⁴ Štěpán měl v sobě tolik toho požehnání, i když ho kamenovali. Lidičky! Měl v sobě tolik požehnání, tolik skryté Síly, až se ze Štěpána stal jiný člověk, vzhledl a uviděl Ježíše stojícího na pravici Boží; a vůbec necítil kameny, když ho bily do hlavy.

¹⁴⁵ Hledte, tady vidím Štěpána. Klekl. Jeho nepřátelé na něj plivají a tak podobně a házejí po něm. Vstal a pohlédl do nebes. A řekl: „Otče, nedávej jim to za vinu. Já jim odpouštím, Otče.“ Měl v sobě tolik požehnání! Co se stalo? Řeknu vám, pak se nebe otevřelo. Ten malý Duch, který byl v něm, si udělal cestu mezi mraky, skrze hvězdy, skrz mlhu, dokud neviděl Ježíše stojícího na pravici Boží. Řekl: „Ejhle, vidím nebe otevřené.“

¹⁴⁶ Bratře, raději bych to měl [Bratr Branham dvakrát tleskl - vyd.] než všechno vzdělání, než všechny tvé peníze. vzdal bych se všeho svého vzdělání. Nechal bych tu všechnu svou duševní teologii. Nechal bych tu své bohatství. Ale skrytá Síla, ta věc, která činí Evangelium jistým, tě vezme do nebe a přenesení tě přes údolí stínu smrti. Amen.

¹⁴⁷ Věděl, o čem mluví. Řekl: „Vidím nebe otevřené.“ Měl požehnání. Měl skrytou Sílu. Necítil potom žádný kámen. Bili ho kamením do hlavy. Bili ho z jedné i z druhé strany. Chudák malý Štěpán byl jako dítě, ležící v matčině náručí a Bůh, On ho kolébal a uspával na Své hrudi.

¹⁴⁸ Bible neřekla, že Štěpán zemřel [Bratr Branham poklepal čtyřikrát na kazatelnu - vyd.] Bible říká: „Štěpán usnul.“ Bože smiluj se! Bratře, to je to, co chci na konci cesty. [Dvakrát tleskl.] Bůh si ho položil na hrud' a kolébal a uspával, řekl: „Pohleď, synu, kam tě беру.“

¹⁴⁹ Měl požehnání. Měl skrytou Sílu. Ne zaječí packu, ne amulet v kapse; ale měl něco v duši, co ho změnilo a udělá z něj jiného muže.

¹⁵⁰ Pavel řekl: „Život, kterým teď žiju.“ Ukazuje to, že jsem žil kdysi jiným životem. „Ne já, ale živ je ve mně Kristus,“ řekl. Ano.

¹⁵¹ Jan, teolog, měl jistý zvuk ve svém hlase. Miloval Pána. Lehával na Jeho hrudi. Měl obecenství s Ježíšem. Žil skoro do sta let. Dělal zázraky a znamení a viděl viděními.

¹⁵² A když to udělali, řekli: „Je to čaroděj.“ Tak ho vzali a vařili ho dvacet čtyři hodiny ve velkém hrnci s tukem. A víte co? Vystoupila ta skrytá Síla. Ta skrytá Síla, která byla v jeho srdci a celého jej zahalila. A když se podívali do toho kotle, to požehnání bylo na Janovi. Vytáhli ho ven z tuku, aniž by snad vůbec páchnul olejem. A řekli: „Je to čaroděj. Je to věštec. On je Belzebub.“

¹⁵³ Každý muž a žena, kteří kdy zkusili žít podle Boha, byli obviněni z bezbožných věcí. „On je čaroděj. Začaroval olej.“ Měl v sobě tolik Síly od Boha, tolik... ne čarodějnictví. Ale co to bylo? Byla to v něm skrytá Síla od Boha. Vypadal jako člověk. Jedl jako člověk. Spal jako člověk. Ale Bůh byl v jeho muži. Požehnání bylo v tom muži.

¹⁵⁴ „Požehnaný je ten muž,“ řekl David. Žádná nejistota. Ten muž ví, o čem mluví. Nezajímá mě, co říká svět, co o něm říkáte vy, zkoušíte z něj udělat blázna, on se nezblázní. Nezajímá mě, jak moc o něm mluvíte, on na to nebude vůbec dbát. Bude pokračovat, protože tady má požehnání. Bude se za vás modlit. Tak je to. Můžete udělat cokoli na světě, nebude tomu věnovat pozornost. Nebude oplácet zlým svým sousedům, chodit okolo a rozdmychávat potíže. Bude smírce. Udělá vše, co může, protože je dítětem Božím. Požehnaný je tento muž. Ano.

¹⁵⁵ Když šli letničnicki na Letnice, byli to pouzí lidé, když tam přišli. Ale najednou se začali bát. Byla zavřena okna i dveře. Báli se

pronásledování. Byli to dobří členové církve. Byli pokřtěni vodou. Ale neměli skrytou Sílu. Neměli tu jistotu.

¹⁵⁶ Jeden z nich řekl: „Pokud Ty jsi... nech mě, vložit své ruce do Tvého boku. Nech mě vložit prsty do jizev po hřebecch ve Tvé ruce.“

¹⁵⁷ Jiný řekl ženám: „Ó, je to pošetilé! Nic jste neviděly.“

¹⁵⁸ Ale, když vyšli po těch schodech nahoru, najednou přišel zvuk z nebes a sestoupila skrytá Síla. Sestoupila na ně. Potom se ocitli na ulici, radující se a oslavující Boha, kázíce Evangelium, velebíce Boha. Měli skrytou Sílu. Měli Sílu, o které svět nic nevěděl.

¹⁵⁹ Teď je to stejné. Nejistý zvuk, nevěřte nejistému zvuku. Evangelium není žádný nejistý zvuk.

¹⁶⁰ Říkáte: „Bratře Branhame, věřím, že má církev káže Evangelium.“ V pořádku.

¹⁶¹ Ježíš řekl: „Dám ti jistou věc, čemu budeš věřit.“ On řekl: „Jdouce po všem světě, kažte Evangelium všemu stvoření. Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, bude zatracen. A...“ Amen! Ó, cítím se dobře. „A“ je spojka. Nezastavujme se tady, „kázání Evangelia.“ [V angl. Bibli začíná Mk.16,17 spojkou A. - překl.] „Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou.“ Žádný nejistý zvuk. Je to v Evangeliu. Amen.

¹⁶² Vymítali ďábly. „Ve jménu Mém ďábly budou vymítati.“ To není nejistý zvuk. Evangelium říká, že je to zvuk, který je ve zvonu. Sláva! Haleluja! To jsou mi věci! Je to zvuk zvonu, když vymítají ďábly. [Bratr Branham poklepal sedmkrát nebo osmkrát na kazatelnu - vyd.]

¹⁶³ „Jazyky novými mluvíti.“ Nemám teď na mysli nejistý zvuk. Mluví se znalostmi, se zjevením. Mají skutečný dar mluvení v jazycích. Něco se děje, když to dělají. To není nejistý zvuk. To není žádný zvuk nedůvěry, to vůbec ne. Pokud je u toho spousta dovádění, jak to častokrát vidíme, to je nedůvěra. Ale když mluvíte Slovy, s výkladem, se zjevením, haleluja, to zvoní zvony Evangelia. To není žádný nejistý zvuk.

¹⁶⁴ „Na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“ V tom není nejistý zvuk.

¹⁶⁵ Vy, drazí lidé, kteří patříte k církvi Kristově, tam vzadu, vy říkáte: „To je z ďábla.“ Opravdu? Pak je Bible z ďábla. [Bratr Branham klepl jednou na kazatelnu - vyd.] Vidíte?

¹⁶⁶ Bible říká: „Na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou. A aj, Já s vámi jsem, dokonce ve vás, až do skonání světa.“ Žádný nejistý zvuk.

¹⁶⁷ Budte opatrní, slyšíte spoustu církevní teologie. To jsou nejisté zvuky. To souhlasí s Biblií. Pavel řekl: „Pokud trouba nevydá jistý hlas, jak máme vědět, kdo se má připravit na boj.“ Ano, pane. To jsou mi věci!

¹⁶⁸ Ježíš řekl: „Tyhle věci, které Já dělám, budeš dělat také, dokonce větší, protože jdu za Svým Otcem.“ Žádná nejistota, ani trochu.

¹⁶⁹ Petr řekl v den Letnic ve Skutcích 2,38: „Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého.“ To není žádný nejistý zvuk.

¹⁷⁰ Nebylo místa v Bibli, kdekoli od 1. Mojžíšova po Zjevení, kde by Bůh kdy „pokropil“ osobu. To je nejistý zvuk. Nikdy tam nebylo místo, kde by kdokoli byl pokřtěn nějakým jiným způsobem než ve jménu Ježíše Krista. Cokoliv protichůdného to je nejistý zvuk.

¹⁷¹ Čtete Bibli. To je to, z čeho je utvořeno Evangelium. To je Semeno. Semeno přinese ovoce. Hřeje to, že ano! Ale je to dobré.

¹⁷² Druh ohně, který potřebujeme, je „Duch Svatý a Oheň,“ aby spálil tělesnost a církevnictví, abychom se dostali zpět k synům a dcerám Božím; kde tato mentální teologie, a to, co se učíte v seminářích, pomínulo a Bůh se dostal do vašich srdcí. To se počítá.

¹⁷³ Ne, když řeknete „Zdrávas Maria“ nebo jdete a odříkáte apoštolské vyznání víry v protestantské církvi; to s Tím nemá nic společného, ani v nejmenším.

¹⁷⁴ Ježíš řekl: „Nenarodí-li se člověk znovu, nikoliv, nevejde do Království.“ Amen. Žádný nejistý zvuk, ani trošku.

¹⁷⁵ Když šel Eliáš tam nahoru... podívejte se, něco vám ukážu. Když Elizeus pozoroval Eliáše, šel a pozoroval ho. Řekl: „Co chceš?“ Typ Krista a církve.

Odpověděl: „Chci něco vidět.“

Řekl: „Co chceš?“

¹⁷⁶ Odpověděl: „Chci dvojnásobný díl tvého Ducha, až odejdeš.“ To byl hlad. To byla teologie. Myslel na to. Byl po tom hladový. Jeho mysl

to chtěla. Jeho duše po tom plakala. To neznamená, že to měl.

¹⁷⁷ Eliáš řekl: „Žádáš o těžkou věc. Ale když mě uvidíš, jak budu odcházet, v pořádku, přijde to k tobě.“ Bratře, on sledoval každý pohyb toho proroka.

¹⁷⁸ A když přišlo poselství zavolání a Eliáš byl předvolán na nebesa, aby se ukázal v přítomnosti Boží, Bůh mu poslal dolů vůz. Sláva! To jsou mi věci! Poslal mu dolů vůz s koňmi... s ohnivými koňmi a ohnivý vůz. Řekl: „Dobře můj milovaný služebníku, nastup!“

¹⁷⁹ On řekl: „Dobře, Elizei, vidím, že mě sleduješ.“ Svlékl si plášť a hodil ho zpátky.

¹⁸⁰ Zvedl ten samý plášť a oblékl si ho. Nic nejistého. Šel dolů k řece! Haleluja! On viděl, co udělal Eliáš. Otevřel to pro něj, aby to zdolal tímto způsobem. On řekl: „Pokud je On stále stejný a Jeho Duch je nade mnou, otevře se zase.“ Nic nejistého. Šlehal kolem sebe a řekl: „Kde je Bůh Eliášův?“ A moře se rozestoupilo a on je přešel. Všimli jste si? Nemusel chodit do školy proroků a mít vzdělání. Sláva! Jú! Neměl žádné vzdělání, a přesto šel. Mentální teologie tím byla vyřízena. Měl ji ve své duši. Sledujte, udělal to, co Eliáš.

¹⁸¹ Ježíš řekl: „Budeš pít z toho stejného kalicha jako teď Já. A budeš pokřtěn tím stejným způsobem jako Já. A budeš dělat stejné věci jako Já.“ Co tedy On dělal? Mluvil v jazycích, vymítal ďábly, kázal Evangelium, uzdravoval nemocné. Ty stejné věci, které dělal On, můžeme dělat také. A na konci svých dnů, když vstal z mrtvých, tak také my, kdož jsme v Něm, vstaneme.

¹⁸² Ráno nemohu svého chlapce dostat z postele. Vypadá, jakoby měl svůj den a noc převráceny. Řekl jsem: „Billy, nemáš právo tady takhle ležet. Vstávej! I když bys neudělal nic víc, než šel ven a umyl si zuby, šel na zahradu a podíval se na své auto, přišel zpět, sedl si a četl. Nelež v posteli, lenost není dobrá.“

¹⁸³ Bože, buď milostiv k těmto křesťanům líného srdce, to není dobré; tolik o tom ví a ostatním lidem o tom říkají tak málo.

On mi odpověděl: „Tati, já prostě nemohu brzy vstát.“

¹⁸⁴ Řekl jsem: „Podívej se, Billy, jednou nebudeš mít žádného otce, který by se o tebe postaral. Jednoho rána tu již otec nebude. Přijdeš do pokoje a uvidíš. Otec tam bude ležet. Budeš s ním trást, ale on se neprobudí.“ Povídám: „Pak mě dopraví dolů do té malé církve, v truhle. Projdeš kolem s kapesníkem v ruce a budeš plakat; podíváš se

a řekneš: „To je můj starý táta. Kdybych ho poslouchal.“ Řekl jsem: „Ale pamatuj si, Billy, já jsem vždycky brzy vstával.“

¹⁸⁵ Haleluja! [Prázdné místo na pásku.]... požehnané zvuky trouby, přijdu při prvním zmrtvýchvstání. Věřím v brzké vstání, (haleluja), v některý slavný den z milosti Boží. Věřím tomuto Evangeliumu, které káží. Věřím, že je to čistá pravda.

¹⁸⁶ Elizeův oděv nemá nejistý zvuk. Není v tom nic nejistého.

¹⁸⁷ Kongresman Upshaw... nebyl zde žádný nejistý zvuk, když mi Duch Svátý kdysi řekl o měňavce, předtím, než o ní doktoři věděli. Nebyl tam žádný nejistý zvuk, když doktor řekl, že umírám a byl to Bůh, kdo mě uzdravil. To nebyl žádný nejistý zvuk. To nebyl žádný nejistý zvuk u Greenova mlýna tehdy v noci, když ke mně přišel Anděl Páně a řekl: „Z toho důvodu jsi byl zrozen na svět.“ Žádný nejistý zvuk!

¹⁸⁸ Šel jsem a řekl jsem o tom některým kazatelům. Oni řekli: „Billy, to byla noční můra.“ Avšak bylo získáno milion duší pro Krista. Nebyl tam žádný nejistý zvuk. Byl to hlas Boží, který zazněl k chudásovi. Nic nejistého. Ó, já prostě nemohu kázat, když na to pomyslím.

¹⁸⁹ Někdy jsem říkal ženě. Možná, že jsem tady už o tom povídal. Vy znáte mé rodinné pozadí. Miluji svého otce. Už je na věčnosti. Zemřel mi v náručí, modlíci se. Ale pil. Celá moje rodina pila. Dělalí hodně ostudy; ano, je to potupa společnosti. Moji bratři pijí; ne proto, že bych to chtěl. Pláču pro ně, modlím se za ně a všechno možné.

¹⁹⁰ Dříve, než mě Bůh povolal; stával jsem na ulici a mluvil; někde oni... Na účet jména, oni by, ó „Branham? Úúú!“ pryč. Někdo přišel, někoho hledal, řekl: „Vyhýbejte se mu!“ V pořádku, pak se vyhýbali. Nemluvili se mnou.

¹⁹¹ Jednou jsem řekl ženě: „Teď musím odejít do lesů a někde se ukrýt, aby se zdržel příchod lidí z celého světa.“

¹⁹² Co to udělalo? Protože jsem hodně studoval? Protože jsem se učil teologii? Protože jsem měl vzdělání? Protože jsem se připojil k nějaké církvi? Ne. To by byl nejistý zvuk.

¹⁹³ Ale něco mi jednoho dne zaznělo v mém srdci, ne v mysli, v srdci. Bůh tam vstoupil. Od té doby to bylo dobré. To je nesmírná milost.

¹⁹⁴ Jednoho dne jsem byl nade vše ohromen, co se kdy stalo. Velice

miluji přírodu. Víte, že ano. Miluji zvířata. Prostě si myslím, že jsou skvělá. Seděl jsem u dveří. Byli tam bratři Leo a Gene. A bratr a sestra Woodovi. A malý Billy Gillmore, mlékař, tam stál taky a v deset hodin ráno něco přicházelo po cestě, kulhající, táhnoucí nohu za sebou. Zatočilo to do mých vrátek a přišlo k mým schodům. Byla to stará vačice, v deset hodin ve dne.

¹⁹⁵ Ony jsou přes den slepé. Jsou na denním světle slepé. Jsou to noční zvířata. Loví, loví okolo a snášejí si potravu v noci. Všichni to víte. Vačice je jedlé zvíře.

¹⁹⁶ A ona zahrnula do mých vrátek. Vyšel jsem jí vstříc. Vzal jsem si hrábě. Myslel jsem si: „Je to divné! Možná je slepá. Proto takhle vrávorá a chová se tak?“ Položil jsem na ni hrábě. Otočila se a pohlédla na mě a zavrčela. Myslel jsem si: „Na tom je něco divného.“

¹⁹⁷ Podíval jsem se do její kapsy. Vačice, další věc po klokanovi, jsou jen dva druhy, které mají kapsu, ve které nosí mláďata. A v té své kapse měla osm nebo devět malých holých dětiček. A buď pes, nebo auto jí zlomilo nohu, ramenní kost. Byly kolem ní zelené mouchy; měla červy v uších a podobně. A tak tam byla a takhle se belhala. A vrčela, protože si myslela, že sahám na její mladé.

¹⁹⁸ Řekl jsem: „V té vačici je více mateřství než v mnoha ženách, třeba tato žena, která onehdy hodila své dítě do řeky, aby se ho zbavila.“ Řekl jsem Genemu a Leovi, kteří tam seděli a pokračoval jsem: „Pojďte sem, naučím vás kázání.“ Řekl jsem: „Podívejte se na morálku této ženy. Podívejte se na morálku této dámy. Je to hloupé zvíře, ale má v sobě více ženskosti než čtyřicet procent amerických žen.“ Pravda. Řekl jsem: „Jak se tak na ni dívám, zbývá jí jen hodina, ale tu hodinu stráví v boji, aby uchránila ty malé. A tyto ženy mají děti a udusí je a utopí je, hodí je do ohně a podobně, jsou horší než psi, horší než zvířata.“

¹⁹⁹ Ta malá dáma nečekala. Ani se nezastavila. Šla přímo k mým schodům a vyčerpaná si tam lehla. Zkusili jsme ji zvednout. Byla skoro mrtvá. Stále chrochtala, strašně trpěla.

²⁰⁰ Přišli paní a pan Woodovi a řekli: „Bratře Branhame, věříme, že je humánní tu vačici zabít. Ta ubohá malá děťátka budou hladovět.“ Řekli: „Je to jediná věc, kterou bys měl, bys mohl udělat.“

²⁰¹ Někdo jiný přišel a řekl: „Bratře Branhame, nezabiješ tu vačici?“ Řekl: „Zabij ji. Umírá.“ Řekl: „Leží zde a trpí.“ Řekl: „Vyndeš ty mladé a zabij je, bude jim tak lépe.“ Řekl: „Ony nemají duši. Je to

jen hloupé stvoření, jen zvíře.“ Řekl: „Ta ubohá mláďata budou k smrti hladovět. Ubohá matka tady leží a ty její děti mají od ní mléko a ty víš v jakém je stavu,“ řekl, „zemřou.“

²⁰² Řekl jsem: „To je pravda, jsem lovec, ale nejsem zabiják.“ Povídám: „Miluji lov, ale nezabívám jen proto, abych zabíjel. To dělá zabiják.“ Tak je to. Nezabíjí nic, co nemohu jíst nebo něco, z čeho nebude užitek nebo něco, co by mě zničilo. Ne zabíjet pro zabíjení, to je vražedné! Nemohl bych to udělat. Prostě bych to nemohl udělat.

²⁰³ A cítil jsem, že je z myšlenkového hlediska rozumné, že je to správné uvažování, že by bylo humánní to udělat, zabít tu vačici a její mladé. Vačice umírala, a už nikdy nenabude znovu vědomí. A ty mladé budou hladovět, až zemřou. A budou pít to staré zkažené mléko od jejich matky a pravděpodobně zemřou ve strádání. Nejlepší věc, jakou bych měl udělat, by bylo, zbavit je strádání. To byla rozumná věc. Ale Něco tam dole, mi to nedovolilo udělat.

Davy začaly přicházet. Měl jsem telefon, odešel jsem.

²⁰⁴ Té noci jsem jel cestou s bratrem Woodem a byly s námi sestra Woodová a moje žena. Vraceli jsme se z okolí Scottsburgu, kde jsem si chtěl trochu duševně odpočinout. Bratr Wood řekl: „Vidiš to malé štěně tam na cestě?“ Povídá: „Chystá se přeběhnout přes cestu.“ Otočil jsem auto a jel zpět. Zvedli jsme toho malého chudáčka.

²⁰⁵ Byl plný blech a vši a měl prašivinu. No, co by bylo rozumné udělat? Zabít ho. Nemohl jsem to udělat. Vzal jsem to štěně domů, sehnal jsem sprej proti blechám a postříkal ho, sehnal jsem nějaké léky proti prašivně; dal jsem mu dobré, slušné jídlo. Schoval jsem ho nahore a snažil jsem se, aby se mu vedlo lépe. Chce přece žít.

²⁰⁶ V životě je něco, co je skutečné. Nepadějte křesťanství. Mějte Život! Žijte! Nemusíte bojovat, říkat: „No, já jsem křesťan, neměl bych dělat tohle; neměl bych dělat tamto.“ Žijte! Je zde někdo, kdo se o vás stará.

²⁰⁷ Tehdy v noci, okolo půl jedenácté nebo jedenácti hodin, ta malá vačice pořád ležela v bezvědomí; všude kolem ní zelené mouchy, rameno zlomené; ležela tam strádající, umírající.

²⁰⁸ Později přijel Billy. Ta vačice tam stále ležela, ti malí zkoušeli pít její mléko, život jim přicházel od matky. Pořád hrozně chrčela. Pokusila se vstát, ale nemohla. Pokoušela se vstát, ale nemohla.

²⁰⁹ Nemohl jsem přestat myslet na tu starou vačici. Myslel jsem:

„Bože, měl bych jít, vzít zbraň a zabít tu vačici, ale já to nemohu udělat. Co se to děje, Pane?“ Chodil jsem sem a tam po pokoji.

²¹⁰ Začalo se rozednívat. Stará vačice tam ležela. Šel jsem a myslel jsem si: „Ó Bože, tady je na tom horkém slunci, leží přímo u mých schodů.“ A začal jsem znovu pochodovat po pokoji.

²¹¹ Požehnaný Duch Svatý mě zastavil, řekl: „Nazval jsi ji dámou. Postavil ses za ni, protože je skutečnou matkou. A já jsem ji poslal za tebou, aby ses za ni modlil, a ty ji tam necháváš ležet jako ženu před svými schody.“

²¹² Řekl jsem: „Bože, odpusť svému hloupému služebníkov.“ Šel jsem ven a řekl: „Bože, jestli jsi dost milosrdný, aby ses zabýval prostoduchým zvířetem, které v sobě má dost z dámy, aby vychovalo své děti, abys poslal nevědomou vačici k mým schodům, abych se za ni modlil, ó Bože, uzdrav tu vačici. Prosím ve jménu Ježíše.“

²¹³ Ta stará vačice se otočila a pohlédla na mě, postavila se, posbírala své děti a dala si je do vaku. Potom jakoby sklonila hlavu a řekla: „Děkuji.“ A odešla do lesů, radující se. Věděla více, než někdy vědí kazatelé. Bude následovat vedení Ducha Svatého. [Bratr Branham poklepal třikrát na kazatelnu - vyd.] Pokud se Bůh může zabývat vačicí, jak moc by se mohl starat o člověka, pokud by on jen...?... Žádný nejistý zvuk v tom není. Bůh užívá zvířata, aby učil bohoslužbám. Určitě ano.

²¹⁴ Jednou použil mezka, aby pokáral kazatele - odpadlíka.

²¹⁵ Velký svatý František z Assisi, pro katolíky byl katolík, ale ve skutečnosti nebyl. Protestoval proti katolické církvi tak silně jako já. Ale tehdy jiné církve nebylo a tak ho vzali a prohlásili ho za svatého. Když vyšel ven na ulice, aby kázal to samé Evangelium, které káží teď [Bratr Branham poklepal sedmkrát na kazatelnu - vyd.], ptáci cvrlikali na stromech. On řekl: „Mé malé sestry, budu kázat Evangelium Ježíše Krista. Dokud káží, buďte zticha.“ A každý pták se utišil.

²¹⁶ To není žádný nejistý zvuk. Žijeme v přítomnosti Pána Ježíše Krista. Jeho požehnání je zde.

²¹⁷ Bůh, který mohl donutit přistát letadlo jinde a zdržet ho pro záchranu chudé, nevědomé, barevné ženy, která byla nevzdělaná, aby uzdravil jejího chlapce, který měl pohlavní chorobu. Znáte ten příběh.

²¹⁸ Bůh, který mohl mluvit k nevědomé vačici, a přesto jsou zde kazatelé, kteří by se smáli nad Božským uzdravováním; lidé, kteří by

ohrnuli nos a řekli, že jsem „blázen,“ protože o tom učím. A Bůh se zabývá nevědomou vačicí, protože ona byla dáma, protože milovala své děti, protože byla připravena pro ně zemřít. Je to ten samý Bůh!

²¹⁹ Byli jsme posláni na zem za účelem různých věcí. Někteří jsou posláni, aby kázali Evangelium. Jsou posláni prorokovat. Někteří jsou posláni, aby se modlili modlitbou víry. Někteří mají dary uzdravování.

²²⁰ A ten samý Bůh, který té noci mluvil v našem pokoji nebo tady... řídil jsem v tom vidění a řekl mi, že bratr Bosworth leží na prahu smrti, v Jižní Africe. A Duch Svátý předčil ten telegram, o dvacet čtyři hodin. Ten samý Bůh, ten samý Bůh, který byl pro respektování věrnosti. Ó Bože, požehnej jejich srdcím.

²²¹ Věrnost! Dal bych poslední kapku své krve za černou nebo žlutou ženu na světě, která by žila věrně se svým manželem. Zemřel bych pro ni, stejně jako pro vlastní ženu. Respektuji dámu.

²²² Co myslíte, že udělal Ježíš Kristus? A proč Mu nemůžete být oddáni a opustit svou sobeckost, svou lhostejnost? Nemůžete opustit svou církev, nicotné věci a přijít k Němu a být věrní?

²²³ Ta ubohá nevědomá vačice a Duch Svátý... a já tam na dovolené, ani jsem se nepomodlil, a ta ubohá malá dáma vačice ležící u mých schodů. Za horkého slunka, ležela tam plná víry. Když přišla noc, její oči zůstaly otevřené, aby viděla. Ale Duch Svátý jí nedovolil odejít. Ležela tam celou noc. Nemohla vstát.

²²⁴ A pak, brzo ráno, když tam tak ležela dvacet čtyři hodiny, čekající, až na ni přijde řada v modlitbách, přesto, že byla jen zvíře. A když Duch svatý řekl: „Běž ven a modli se za ni,“ Bůh nebes ji uzdravil.

²²⁵ Rychle posbírala svá mláďata do vaku, ohlédla se po mně, těma nejsmutnějšíma očima, jaké jsem kdy viděl, jakoby říkala: „Děkuji, milý pane.“ A odešla po cestě.

²²⁶ Prošla kolem dalších čtyř domů, které byly blíže k cestě než ten můj, aby zahrula do mých vrátek. Jedna, dva, tři, čtyři, do pátých zabočila, J-e-ž-í-š. Vpadla do vrátek. Nečekala venku v keřích. Nečekala ve stínu. Šla za slunečného počasí přímo ke schodům. Lehla si tam a trpěla (nebručela, nemručela) čekala až na ni přijde řada v modlitbách.

²²⁷ A pak, když jsem poslechl Ducha Svatého, Bůh vačici navrátil zdraví. Sebrala své děti a vrátila se do svého příbytku. Žádný nejistý

zvuk. Bůh, který počítá pera na křídlech ptáků, ví, kam každé z nich patří. Bůh, který má spočítané vlasy na tvé hlavě; Bůh, který přijíždí na křídlech rána; On, který stvořil nebe a zemi, zná každou bytost a každé stvoření. On je Bůh. Toto je jeho svět. Nebe a země pominou, ale On nikdy. Nenechte se oklamat lidskou teorií. Věřte Bohu a žijte.

Pomodleme se!

²²⁸ Nebeský Otče, ve jménu Ježíše Krista, Tvého milovaného Syna; v tom není žádný nejistý zvuk, žádná nejistota. On je Synem Božím. Narodil se z panny. Přišel sem díky moci Boží. Přišel skrze pannu Marii. Trpěl, krvácel a zemřel pod Pontským Pilátem. Když Ho tam dopravili, Židé Ho ukřižovali a zapřeli. Toho Jediného. Je psáno: „Proč pohané zuří a lidé si představují marné věci?“

²²⁹ Ó Bože, opravdu, vztáhni Tvou ruku k uzdravování, aby se znamení a zázraky mohly dít v posledních dnech, aby dokázaly, že toto je raný a pozdní déšť. Boží moc je zde. Syn svítil ve dni Letnic na východní lidi. Právě nyní svítí na Západě. Posmívají se Mu a měli z toho legraci a řekli, že to dělá strojená víra a nazvali je „čarodějnicemi, věštcí a nevěřícími,“ a dokonce je zabíjeli, pálili na hranicích a házeli do oleje. Ale Ty jsi byl s nimi, abys je osvobodil.

²³⁰ Jsi dnes tady. Jsi zde při poslední hodině pro větší požehnání, „aby raný i pozdní déšť přišly dohromady.“

²³¹ A teď, Otče, pokud je zde nejistota, v této místnosti, ve zkušenosti kterékoli osoby; modlím se, Otče, právě teď, aby upevnili svou víru, ne mentálním myšlením, ne přemýšlením na způsob lidských učení, ale k věření v Boží Slovo, k věčnému životu. O tato požehnání prosíme ve jménu Ježíše, Tvého Syna.

²³² Se skloněnými hlavami, teď by mě zajímalo, jestli je zde osoba, která by uctivě zvedla ruku a řekla: „Tohle dělám ne pro kazatele, ale pro Boha. Bože, změň můj způsob myšlení. Zkoušel jsem přemýšlet, jak by tyto věci vypadaly. Přemýšlel jsem, co by řekli moji sousedi, kdybych se znovuzrodil; kdyby mi Bůh požehnal tím způsobem, že bych křičel, kdyby mi Bůh požehnal tím způsobem, že bych měl zážitek, který by mě donutil plakat a musel bych opustit své přátele. Pokoušel jsem si to všechno vysvětlit, Bože. Ale dnes již nepřemýšlím. Právě teď vztahují k Tobě svou ruku, Bože, a říkám toto své svědectví. Pokud mi vezmeš myšlení a moje duše postoupí na jeho místo, aby uvěřila Tvému Slovu bez uvažování, budu věřit, že je mi předkládán jistý zvuk.“ Zvednete své ruce? Kdokoli v budově, kdekoli se nacházíte. Bůh ti

žehnej, tobě, tobě, tobě, a tobě... asi osmdesát pět procent z budovy.

²³³ Uvažování? „Zavrhněte uvažování.“ Zavrhněte ho. Bůh nechce, abyste měli úsudek. Úsudek vždycky zkouší nalézt cestu ven. Víra neuvažuje. Víra prostě věří. Vaše mysl, která vás nutí přemýšlet, je lhář. Detektor lži to dokazuje. První to dokazuje Boží Bible. Tvoje duše je nesmrtelná, bratře, sestro. Vaše síla myšlení vás opustí, když přijde smrt, ale vaše duše bude s vámi na věčnosti. Nebudete teď věřit Božímu Slovu a nepřijmete Ho?

²³⁴ Pozvedne ještě někdo v modlitbě svou ruku? Řekne: „Pamatuj na mě, bratře Branhame, když se modlíš. Chci se zbavit uvažování.“ Bůh ti žehnej, malá ženo. Tam je ještě jeden. Bůh ti žehnej, bratře, já tě vidím. Bůh ti žehnej, bratře, vidím tě. Bůh ti žehnej, bratře. Ano, i tobě, sestro. Ještě někdo? Ještě někdo zvedne ruku, prosím rychle. Říkáte: „Pamatuj...“ Bůh ti žehnej, drahý bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Zbavte se uvažování. Bůh ti žehnej, sestro, vidím tvou ruku. I tobě sestro, vidím tvou ruku. Už nikdy neuvažujte. Jen věřte. Bůh ti žehnej, sestro.

²³⁵ Ještě někdo, ještě teď než se budeme modlit? Chystám se modlit a poprosit Boha, aby vám pomohl. On vidí vaše ruce. Bůh ti žehnej, mladý muži, vidím tvou ruku. Ještě někdo? Bůh ti žehnej, bratře, vidím tvou ruku.

²³⁶ Ó, jaké požehnání, věřit! Požehnání, abyste si to nezkoušeli vysvětlovat. Požehnání, abyste jen spočinuli na Slově Božím a řekli: „Je to pravda,“ a šli dál. To je život. To je život. To je skutečné žití.

²³⁷ Moje drahá, milovaná tchýně, která sedí tam vzadu, mě poslouchala, když jsem jí o tom včera říkal. Řekla: „Billy, měla jsem hodiny, které nechtějí jít.“ Řekla: „Prostě nemohu být bez hodin. Neměla jsem peníze, abych si koupila nové.“ Pak řekla: „Sedla jsem si a řekla: ‚Dobře, udělej, aby ty hodiny zase šly, můžeš?‘“ Řekla, že se podívala na stěnu a ty hodiny začaly pracovat, jdou perfektně.

²³⁸ Její lednička, říkala, se několik dní poté začala odmrazovat; jen na jednom místě bylo trochu ledu. Udělala vše, co mohla, aby se neodmrazovala, protože tam nemohla skladovat máslo a podobné věci. Chudák, ona je vdova.

²³⁹ Její manžel je ve Slávě. To je můj tchán. Řekl své poslední svědectví, zde po mé levici, než odešel Domů.

²⁴⁰ Poklekla, věděla, že nemá peníze, aby si koupila jinou ledničku.

Řekla: „Bože, budeš ke mně opět milosrdný? Znáš mě. Udělej, aby moje lednička opět mrazila, ano?“ Vstala a šla se podívat na ledničku a ta byla dokola omrzlá.

²⁴¹ Budte jednoduší. Prostě poproste. Nepokoušejte si to vysvětlit. Nepokoušejte se to studovat. Prostě tomu věřte. Nezkoušejte si to rozumově vysvětlovat. Věříte tomu svou duší.

²⁴² Náš nebeský Otče, mnoho je dnes ráno těch, kteří zvedli své ruce. Chtějí modlitbu. Modlím se, Bože, aby toto byl poslední dotek, dnes; již více nebudou uvažovat; budou jen věřit. Dej to, Pane. To je jistý zvuk. Je to zvuk Evangelia, slavný jubilejní rok. Čas osvobození je zde.

²⁴³ Prosím, Otče, vezmi každého z nich pod svou milostivou ochranu. A dej jim upřímného mléka Evangelia. A pokud si je již vzali, mohou nyní dostat hrubý pokrm a stát se plnými křesťany. Již nikdy nebudou diskutovat se světem, dopřávat si světa; ale budou skutečnými muži a ženami, věřícími v jistý zvuk, že Evangelium je pravdivé a nezáleží na tom, že někdo říká, že ne. Bible, každé Slovo je pravda. „Člověk učí nauce přikázání lidských.“ Ale Slovo Boží nezklame. Ať tomu mohou dnes věřit.

²⁴⁴ A ti, kteří nezvedli své ruce, skutečně přesvědčeni, ale nezvedli své ruce, tak za ty se také modlíme, Pane, že k nim budeš milosrdný. Prosíme o tato požehnání, Otče, protože jednoho dne přijdeme k Soudu. A toto ranní Poselství bude opět vyvoláno toho dne. A pak ať je jejich duše nestraší, říkajíce: „Měl jsi udělat tohle.“ Ale ať zavládne pokoj v údolí, až jím budou procházet. Prosíme o to ve jménu Ježíše.

*... Věků skryj mne ve svém
boku pro mne bodeném!
Nechť vody, krve proud,
jemuž dal jsi vyplynout,
dvojím lékem pro mne jest,
zruší hříchu moc i trest!*

²⁴⁵ Drahý Bože, pokud je dnes mezi lidmi zde nějaké utrpení, nějaké nemoci nebo něco, co je v nepořádku s jejich tělesnou bytostí; modlím se, Otče, jako že je zde Duch Svátý, jež vyřkl Svě požehnání, pročištuje naše duše od veškeré nepravosti díky krvi Ježíše Krista, Syna Božího. Necht' dnes se Svým velkým usvědčujícím Duchem, se Svou velkou uzdravující silou. Necht' každá čistá duše, vzhlíží na Golgotu a říká: „Tady byl zraněn pro moje přestoupení a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“ Dej to, Pane.

²⁴⁶ Nyní skloňme hlavy. Pokud je zde někdo, aby za něj bylo modleno, za nemoc, mohli byste povstat, kdekoli se nacházíte. Bůh vám žehnej. Tak, jen vstaňte. [Prázdné místo na pásku - vyd.]

*... zřídlo,
zadarmo pro všechny hojivý pramen,
stéká ze zřídla Golgoty.
V kříži, v kříži,
buď má sláva navždy; (Ó Bože!)
... má vytržená duše najde
odpočinek tam za řekou.*

²⁴⁷ Drahý nebeský Otče, Ty vidíš všechny ty stojící, Otče. To, že stojí, je svědectví, že Ti věří, Otče.

²⁴⁸ Ty, který jsi mohl poslat chudou starou vačici do mých vrat! Ty, který jsi obrátil toho velkého naproti stojícího býka! Ty, který jsi způsobil, že se ti sršni uchýlili do hnízda! Ty, který jsi oživil psa, mého starého chrta, který byl naprosto vyčerpán po dvou milích za rychlosti šedesát mil v hodině, když ležel mrtvý. Miloval jsem ho. Modlitba ho vrátila. Modlitba vrátila tlapku a rameno vačice do pořádku a poslala tu malou matku zpět do lesa, radující se! Ruka živého Boha!

²⁴⁹ Tito křesťané mají svoji ruku položenou na jiných, Pane. A já mám svou ruku na tomto bratrovi a propojuji tak kontakt se všemi v budově. Jsme věřící, Pane. Věříme těmto věcem. Milujeme Tě.

²⁵⁰ Žádný nejistý zvuk. Viděli jsme Tě uzdravovat nemocné, vzbudit mrtvé, vymítat zlé duchy, odnímat rakovinu, udělat, aby kulhající opět chodil, zachraňovat duše, posvětit věřící, naplnit je Duchem Svatým, dát nesmrtelný život; slyšíš je umírající, modlící, svědčící, oslavující Boha, věřící, že opět přijdeš.

²⁵¹ Potřebujeme pomoc, Bože. Zařid', Pane, že vše, oč prosíme, bude splněno. Duše budou spaseny, nadevše; odpadlíci budou znovunapraveni. A modlíme se, aby nemocná těla byla právě teď uzdravena. Posílám dopředu tuto modlitbu víry ve jménu Ježíše Krista za uzdravení nemocných, spasení duše, znovunapravení těch, kteří odpadli a to vše v Ježíšově jménu.

*Má víra k Tobě zří (Povstaňme!)
Beránku na kříži,
Tys boží Syn.
Modlitby hlas můj slyš,
sám sejmi hříchu tíž,*

*ať věčně Tvůj jsem již,
zbaven jsa vin.*

252 Nyní vy, kteří můžete, zvedněte ruce, když budete tohle zpívat.

*Světa jda bludištěm
když rukou svírán jsem,
buď Vůdcem mým!
Noc proměň v jasný den,
pláč utiš, bol a sten,
za ruku ved' mne jen,
ať nezbloudím.*

